

Дийн Кунц „Добрят“

Когато види вода, еднодневката се плъзва по повърхността ѝ и остава за кратко следа, тънка като коприна паяжина. Снишила се така, тя се опазва от птиците и прилепите, които ловят плячката си по време на полет.

За човек като Тимоти Кариър, с ръст метър и деветдесет и два, тегло 95 кг, големи ръце и още по-големи крака, не беше лесно да се снишава като еднодневка над вода, но той се стараше.

Обут в тежки работни ботуши, с характерната походка на Джон Уейн, която му се удаваше естествено и която той не можеше да промени, Тимоти влезе в бара „Фенерджията“ и се отправи към вътрешния край на помещението, без да привлича внимание към себе си. Никой от тримата мъже близо до вратата, зад късата чертичка на „Г“-образния бар, не го погледна. Не го погледнаха и двойките, заели две от сепаретата.

Тимоти седна на крайния стол в сянката извън кръга на последната лампа, осветяваща тъмния като меласа махагонов бар, и въздъхна доволно. Погледнато от входната врата, той изглеждаше най-дребният човек в заведението.

Ако предната част на „Фенерджията“ можеше да се сравни с платформа за управление на локомотив, неговото кътче беше фургонът. Онези, които биха избрали да седнат тук в понеделнишкото мъртвило, не биха били от приказливите.

Лиам Руни, собственикът на заведението и единственият зад бара тази вечер, напълни чаша наливна бира и я сложи пред Тим.

– Някоя вечер ще вземеш да влезеш тук с дама – каза Руни – и ще ме шокираш до смърт.

– Защо си въобразяваш, че ще доведе дама в този бардак?

– Какво друго знаеш освен този бардак?

– Моята любима закусвалня за понички.

– Хм. Ще се наладите значи с десет-двайсет понички с глазура, после ще я заведеш пред голям, скъп ресторант в Нюпорт Бийч, ще седнете на тротоара и ще зяпате как портиерите паркират луксозните коли.

Тим отпи от бирата, Руни избърса бара, макар че нямаше нужда. После Тим отбеляза:

– Ти удари шестица с Мишел. Такива като нея не се срещат днес.

– Мишел е на трийсет, също като нас. Ако такива като нея не се срещат днес, откъде се взе тя?

– И аз се питам.

– Ако искаш да си победител, трябва да си вътре в играта и да участваш в класацията – каза Руни.

– Аз съм си в класацията.

– Няма класация за сам играч, който нанизва обръчи на прът.

– Не ме мисли. Жените тичат подир мен и ми думкат на вратата.

– Да бе – възрази Руни, – само че пристигат на двойки, за да те поучават на тема Христос.

– Че какво лошо? Грижат се за душата ми. Казвал ли ти е някой, че си саркастично копеле?

– Ти си ми го казвал. Хиляди пъти. Не ми омръзва да го чувам. Ама нека да ти кажа за оня, дето беше тук преди малко. Ударили му четирийсетте, никога не се е женил, а взели, че му отрязали тестисите.

– Кой му ги отрязал?

– Докторите.

– Дай ми имената на тези доктори – каза Тим. – Не искам да попадна на някой случаен.

– Абе той бил болен от рак. Работата е, че повече не може да има деца.

– Какво му е хубавото да имаш деца, когато светът не е със света?

Руни приличаше на мечтаещ за черен пояс запалняко, който, макар да не беше взел нито един урок по карате, се беше опитал да счупи не една или две бетонни плочи с главата си. Очите му обаче бяха два сини прозореца, излъчващи топло сияние, и сърцето му беше добро.

– Там е смисълът на всичко – каза Руни. – Жена, деца, място, където можеш да стъпиш на здраво, докато светът се разпада на части.

– Метусела е живял до деветстотин и не е престанал да ражда деца докрай.

– Да ражда?
– Да, така е било в ония времена. Раждали са.
– Значи ти смяташ да правиш какво – да чакаш да станеш на шестстотин, преди да завъдиш деца?
– Вие с Мишел нямате деца.
– Ама работим по въпроса. – Руни се наведе, скръсти ръце на бара и застана лице в лице с Тим.
Тим. – Как си прекара деня днес, вратарю?
Тим се намръщи.
– Не ми викай „вратар“!
– Е, кажи де, как си запълни деня?
– Както винаги. Зидях стена.
– Какво ще правиш утре?
– Ще зидам друга стена.
– За кого?
– За този, който ми плати.
– Аз работя в моя бар по седемдесет часа на седмица, понякога и повече, но не заради клиентите.
– Клиентите ти го чувстват – увери го Тим.
– Кой от двамата ни е саркастичното копеле?
– Ти държиш купата, но аз се боря за нея.
– Аз работя за Мишел и за бъдещите ни деца. Трябва да имаш за кого да работиш освен за този, който ти плаща. Някой, който да ти е скъп, да градите нещо заедно, да имате бъдеще.
– Лиам, много са ти хубави очите.
– Ние с Мишел се тревожим за тебе, братле.
Тим сви устни.
Руни заключи:
– Самотата не е по вкуса на никого.
Тим пусна няколко въздушни целувки. Руни се наведе още по-напред, на сантиметри от лицето на Тим.
– Да ме целунеш ли искаш?
– Как да не искам, като си толкова загрижен за мен.
– Ще си просна гъза на бара и целувай колкото щеш.
– Не, благодаря. Не ми трябва да си режа устните после.
– Знаеш ли какво те мъчи теб, вратарю?
– Пак ли почваш?
– Автофобия.
– Не позна. Нямам страх от коли.
– Страх те е от себе си. Не, не точно. Страх те е от собствените ти способности.
– Роден си за класен наставник – присмя се Тим. – Нали уж сервите са безплатно солети тук? Къде са ми солетите?
– Едно пиянде се издрайфа върху тях. Ей сега ще ги доизбърша.
– Давай ги. Само гледай да не са скашкани.
Руни взе купа солети от полиците зад бара и я сложи до бирата на Тим.
– Мишел има една братовчедка, Шейдра. Много е готина.
– Що за име е това „Шейдра“? Никой ли вече не кръщава дъщерите си Мери?
– Ще ти уредя работата с Шейдра.
– Няма смисъл. Утре отивам да ми отрежат тестисите.
– Сложи си ги в буркан тогава и ги донеси на срещата. Няма начин да не разчупят леда! – каза Руни и се върна на другия край на бара, където тримата шумни клиенти се напъваха да финансират висшето образование на неродените му деца.
През следващите няколко минути Тим се отдаде на медитация, старайки се да си самовнуши, че не му трябва нищо друго освен бира и солети. Страшно му помогна да си повярва, като си представи Шейдра в образа на едновежда недолялана крава с косми, сплетени на плитки и провиснали на педи от ноздрите ѝ.

Както обикновено барът му действа успокояващо. Не му трябваше дори бирата да притъпи острите ръбове на деня – самото помещение вършеше работата, макар да не му беше ясно откъде идеше този ефект.

Във въздуха се носеше миризмата на киснала и прясна бира, на разлятата саламура от големия буркан с кренвирши, на препаратата, с който лъскаха бара, на прах от тебешира, с който натриваха игралните дискове, преди да ги тласнат по маркираната плоскост. От кухнята долиташе ароматът на пържени хамбургери и на кръгчета паниран лук, които врящото олио превръщаше в хрупкаво лакомство.

Топлата баня от благоухания, светещият часовник с рекламата на „Будвайзер“ и кадифето на заобикалящите кътчето му полусенки, приглушеният говор на двойките в сепаретата зад него и безсмъртният глас на Патси Клайн от грамофона автомат му бяха тъй привични, че в сравнение с тях собственият му дом би му се видял като чужда територия.

Възможно бе барът да го успокоява, защото беше символ, ако не на постоянство, то поне на нещо продължително. В сегашния свят на бърза и непрестанна трансформация „Фенерджията“ не се поддаваше на ни най-малката промяна.

Тим не очакваше изненади тук, нито ги желаше. Какво толкова се превъзнасят по неочакваните преживявания! Нали да те сгази автобус също е неочаквано преживяване!

Той предпочиташе познатото, обичайното. Никога нямаше да му се случи да падне от скала, защото никога нямаше да се покатери на скала.

Някои твърдяха, че той просто не разбира удоволствието от приключенията. Тим не смяташе за нужно да им обяснява, че всякакви там безстрашни експедиции по екзотични далнини и незайни морски ширини са като походите на пълзящи кърмачета в сравнение с приключенията, които се въдят в двадесетте сантиметра между лявото и дясното ухо.

А беше отворил уста да им каже, а бяха го помислили за глупак. В края на краищата той беше просто един строителен работник, един зидар. За такива се знае, че не са по мисленето.

Тим живееше във времена, в които хората избягват да мислят, особено що се отнася до бъдещето. Те предпочитаха удобството на сляпата вяра пред ясения поглед на мисълта.

Други го обвиняваха, че е старомоден. Точно така, такъв е.

Миналото беше пълно с позната красота и възнаграждаваше богато всеки, който погледнеше назад. Тим си позволяваше да храни надежди, но нямаше дързостта да предполага, че красотата се е заселила и в неизвестното бъдеще.

В бара влезе интересен тип. Беше висок, макар и не чак колкото Тим, набит, но не като истински бабайт. По-скоро поведението, а не външността му придаваха интересен вид. Влезе като животно, подгонено от хищник, не престана да се озърта зад вратата, докато тя не се затвори, и след това угрижено огледа заведението, сякаш подозираше, че надеждата му за убежище е лъжлива.

Когато новодошлият се приближи и седна на бара, Тим заби поглед в чашата си пилзенско, сякаш тя бе свещен потир, сякаш бе потънал в размишление над дълбокия смисъл на съдържанието ѝ. Молитвената поза, за разлика от позата на повесил нос самотник, даваше шанс на случайно срещнатите да започнат разговор, без обаче да ги насърчава.

Ако този странник отвореше уста да лицемери или да политиканства, или да задрънка пълни тъпотии, Тим можеше да метаморфозира от хрисимия лик на религиозен или носталгичен унес в свъсената мутра на едва съдържана мълчалива агресия. Не биха се намерили много кандидати за повече от два опита да разчупят леда, ако не им отговаря с друго освен със смразяваща леденина.

Макар да предпочиташе мълчаливия размисъл пред олтара на чашата, Тим обичаше и да се включва в подходящ разговор. Подходящ за него беше необичайният разговор.

Ако пръв поемеш инициативата да започнеш разговор, можеш да се затрудниш да намериш начин да го приключиш. Започне ли другият разговора обаче, става ясно що за птица е и ти можеш да му затвориш устата, като му затвориш вратата под носа.